

ОЩЕ ЕДИН ПОГЛЕД ВЪРХУ КОНКУРСА ПО СЪВРЕМЕННА БЪЛГАРСКА ИСТОРИЯ В ИСТОРИЧЕСКИЯ ФАКУЛТЕТ НА СУ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“

Проф. д-р Евгения Калинова

В списание „Анамнеза“ доц. д-р Стефан Дечев представя своята версия за провеждането на конкурс за заемане на академичната длъжност „доцент“ в Историческия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“¹. Разбираемо е неговото желание да потърси обяснение и оправдание за класирането му на второ място. Споделям някои от възраженията му, свързани с безспорните несъвършенства и неясноти на Закона за развитието на академичния състав в Република България (ЗРАС) и предложих на Факултетния съвет на Историческия факултет (ФС на ИФ) да разработи допълнителни вътрешни правила за тяхното поне частично преодоляване². Не мога да се съглася обаче

1 http://anamnesis.info/fonts/versiq.1.3/journal/flash_journal/broi18-ALL/Dechev_St_Pravo_na_otgovor_Anamneza_kn_4_2013/Dechev_St_Pravo_na_otgovor_Anamneza_kn_4_2013.pdf

2 ФС на ИФ реши това да стане на следващото заседание в началото на новата учебна година, след като конкретните предложения предварително се обсъдят в катедрите на факултета.

с многобройните обвинения, основани на слухове; „коридорни“ твърдения; преднамерен прочит на рецензии и становища и изкривяване на смисъла на процедурите, предвидени в ЗРАС и в Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Климент Охридски“.

Длъжна съм като титуляр на дисциплината „Съвременна история на България“ в ИФ и председател на научното жури, провело конкурса за „доцент“, да внеса яснота по обявяването на конкурса, състава и работата на журито и мотивите за неговия и на ФС на ИФ избор. Длъжна съм заради научното достойнство не само на членовете на журито за конкурса, но и на колегите от ИФ и за да могат прочелите публикацията на Ст. Дечев да я съпоставят и с друга гледна точка и факти.

Първо искам да кажа няколко думи за мястото на току-що завършилия конкурс в историята на конкурсите за заемане на академична длъжност в ИФ, проведени по ЗРАС. От 2011 г., когато започва прилагането на новия закон, това е 16-ят конкурс, но първият с двама кандидати – гл. ас. д-р Румяна Димитрова Маринова-Христиди от катедра „История на България“ към ИФ на СУ „Св. Климент Охридски“ и доц. д-р Стефан Иванов Дечев от катедра „История“ към Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград. Конкурсът, както и останалите 15, е обявен по съответното професионално направление, към което в скоби е направено уточнение за спецификата на конкурса. Така напр. в професионално направление 2. 2. История и археология, към което спада и настоящият конкурс, има обявени 11 конкурса, от които пет са за научната област „История на България“ и всички те имат допълнително уточнение – три са за „Средновековна българска история“; един за „История на Българското Възраждане“ и един за „Съвременна

българска история“³. По същия начин напр. в 2. 2. История и археология за конкурсите по „Нова и най-нова обща история“ има допълнително уточнение – „Нова история“ или „Съвременна история“, а в 3.1. Социология, антропология и науки за културата е уточнена научната специалност „Етнология – етнология на града“. Съвсем естествено е в рецензиите и становищата за участниците в тези конкурси да се акцентира именно върху уточнената специфика. Тя е свързана с диференциацията на преподаването в ИФ на СУ, където в учебните планове има отделни четения по „Нова история“, „Съвременна история“, „Средновековна българска история“, „История на Българското Възраждане“, „Съвременна българска история“ и т.н. От сайта на ЮЗУ е видно, че конкурсите по професионално направление 2.2. История и археология също имат уточнение по научна специалност „История на България“ (конкурс за доцент 2011 г.), или „История на България (нова и най-нова българска история)“ (конкурс за доцент от 2012 г., спечелен от Стефан Дечев)⁴, дори „Археология, музеология и история на изкуството“ (конкурс за гл. ас. 2013 г., а в СУ тези четения са в различни факултети, като първите две са дори отделни специалности в ИФ!).

Приведените примери показват, че университетите в България обявяват конкурси за заемане на академични длъжности по общи професионални направления, но с уточнения, които са плод не на нечии пристрастия, а на обективните изисквания на преподаването по съответните учебни планове. Затова са, меко казано, безпочвени твърденията на Ст. Дечев за някакво

3 https://www.uni-sofia.bg/index.php/bul/universitet_t/fakulteti/istoricheski_fakultet/proceduri_za_nauchni_stepeni_i_akademichni_dl_zhnosti/proceduri_po_zaemane_na_akademichni_dl_zhnosti

4 <http://www.swu.bg/academic-activities/academic-development/academic-positions-2012.aspx>

„преформулиране“, „натякване“, „нелепо повтаряне“ на специфичното изискване за специалист не общо по „История на България“, а именно по „Съвременна българска история“, фиксирано в обявата за конкурса, в който той участва⁵. Този конкурс е обявен по предложение на Катедра „История на България“ при ИФ на СУ за нуждите на преподаването по „Съвременна българска история“. При това са спазени вътрешните правила за обявяване на конкурс само при наличие на хабилитационен труд. Такъв Румяна Маринова-Христиди като член на катедрата е представила в отпечатан вид. Единственото основание Ст. Дечев да определя конкурса като такъв „на“ или „за“ Р. Маринова-Христиди е доколкото с тази монография и с водени от нея лекционни часове е мотивирано предложението за обявяване на конкурс за доцент по „Съвременна българска история“.

Ст. Дечев много остро реагира именно на съдържателята се във всички рецензии и становища оценка, че неговите публикации в голямата си част не отговарят на спецификата на конкурса, тъй като се отнасят за края на XIX и началото на XX в. Тази констатация е направена от всички членове на журито (по-обстойно в рецензиите и по-сбито в становищата), не защото е имало зададени някакви „опорни точки“, а защото този факт съвършено ясно личи от публикациите, представени от Ст. Дечев за участие в конкурса. Той представя 13 публикации след защитата на докторската си дисертация през 2004 г., които не повтарят нейната тема. Дечев няма самостоятелна монография по темата на конкурса, а половината от научните публикации са посветени на твърде далечни периоди 1879-1912; 1877-1918; 80-те и 90-те години на XIX в., които са в обсега

5 Обявата за конкурса за заемане на академичната длъжност „доцент“, по професионално направление 2.2. История и археология (история на България – съвременна българска история) е публикувана в ДВ, бр. 7 от 24 януари 2014 г.

на преподаването в СУ по „Нова българска история“.

Дечев силно изкривява написаното в рецензиите и становищата, като го представя като „отказ от четене и рецензиране“ на неговите трудове. Дали това е така, непредубеденият читател може сам да провери в публикуваните на сайта на ИФ становища и рецензии⁶, в които Ст. Дечев нееднократно е оценен високо като специалист по „Нова българска история“, но с оглед на спецификата на конкурса всички са посочили, че научните му публикации и приноси са значително по-скромни в сравнение с тези на Р. Маринова-Христиди, която е представила 25 публикации след защитата на докторската си дисертация през 2004 г. и които са по темата на конкурса. Повече от странно е написаното от Ст. Дечев, че „да се твърди, че двата вида история (новата и съвременната българска история – б. м., Е. К.) съдържат някаква различна компетентност е повече от несериозно“, а подобно твърдение е било нужно на журито „единствено за прокарване на „правилния“ кандидат“. Разбира се, че всеки сериозен историк търси корените на събитията и процесите в предходни периоди и проследява последиците в следващите, а и често границите на тези периоди са размити. Но да се отрича, че времето от Освобождението до Втората световна война има своя специфика, която дава основание да се обособи като отделно поле за изследване и преподаване, и да се твърди, че ако си „компетентен“ за този период, това автоматично те прави специалист и по следващия (а защо не и по предходния – т.е. по Българско Възраждане?!), е доста екстравагантна позиция, с която колегията едва ли

6 Рецензиите и становищата са публикувани на: https://www.uni-sofia.bg/index.php/bul/universitet_t/fakulteti/istoricheski_fakultet/proceduri_za_nauchni_stepeni_i_akademichni_dl_zhnosti/proceduri_po_zaemane_na_akademichni_dl_zhnosti/istoricheski_fakultet/konkurs_za_zaemane_na_akademichnata_dl_zhnost_docent_po_profesionalno

би се съгласила. Що се отнася до събития (напр. Втората световна война), които маркират края на един период и началото на друг, те естествено влизат в полезрението на специалисти и по Нова, и по Съвременна българска история⁷. Съвсем некоректно е определеното от Дечев като „елементарно и арогантно“ игнориране от страна на журито на заниманията му с „история на храненето, история на технологиите, история на националната идентичност, история на всекидневието, най-последялата социална история и история на културата в най-широк смисъл“. Некоректно, защото не само не са игнорирани, а именно те, в онези части, отнасящи се до периода на съвременната българска история, са оценени много високо от рецензентите. Некоректно и защото по логиката на Ст. Дечев той би „паснал“ идеално на всеки конкурс поне в няколко хуманитарни факултета на СУ. По мое дълбоко убеждение, специалист по съвременна българска история се става в резултат на дългогодишна работа с разнороден архивен материал, обхващащ целия период; със задълбочено познаване на историографските постижения в страната и чужбина и не на последно място – с разработване на значими като брой и качество научни публикации, които да са по различни проблеми и периоди именно от съвременната българска история.

Горното е нужно и за преподаването в Университета. В текста на Ст. Дечев откриваме следния пасаж: *„Не всички лекционни курсове на Дечев са по „съвременна българска история“. Този аргумент го има навсякъде. Но той не е и не може да бъде недостатък. С него се цели по-*

⁷ Такъв е случаят и с моята монография „Победителите и България 1939-1945 г.“ (Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, 2001). Според Дечев тя е в полето на новата история, но това е вярно само за уводната глава, докато същността на монографията обхваща периода от 9 септември 1944 до началото на 1946 г.

скоро изпразването на конкурса от съдържание и той е отмяна на конкурсното начало“. Тук авторът би трябвало да съзнава, че звучи твърде неубедително. Никъде в приложените от него документи за конкурса не личи, че той води курсове по съвременна българска история. Самият той заявява, че става дума за „различни видове курсове по „История на България“ (сред тях са „История на българския политически живот“; „Нова българска история“; „Мъжествеността в българската политика 1878-1944 г.“; „История на модерната и съвременна популярна култура“; „Съвременна политическа история на Балканите“; „Българската история в контекста на европейското развитие“; „Европа и българската идентичност в модерната и съвременна българска история“). Нито в документацията за конкурса, нито в иначе твърде пространната си публикация в сп. „Анамнеза“ Дечев представя хорариум и програма на тези лекционни курсове, от които щеше да е видно какъв обем заема в тях преподаването на съвременната българска история. Според документацията в сайта на Катедра „История“ в ЮЗУ за настоящата година титуляр на лекциите по съвременна българска история е доц. Кристина Попова, а доц. Дечев преподава нова българска история и историография.

В написаното от Ст. Дечев ясно се откроява стремеж да се прокара разделителна линия в историческата колегия и в изследователските подходи, което съвсем не е новост. Започвайки със себе си, той поставя на по-високо стъпало онези историци, които според него са въплъщение на модерността, иновативността, интердисциплинарността, а останалите са ретроградни традиционалисти, за които той смело обобщава: *„Българският историк и до днес си остава специалист по един само период и смята интердисциплинарността за неистория.“* Като оставим настрана факта, че тази оценка е съвсем несъстоятелна по отношение на научните

занимания и публикации на членовете на журито⁸, би било интересно дали Ст. Дечев е имал същото мнение и за членовете на научното жури, което през 2012 г. в ЮЗУ му отрежда първото място в конкурса за доцент (един от тях участва и в журито на конкурса в СУ). Или, понеже са го оценили подобаващо, тези оценки са им били спестени? Повече от незащитими са „аргументите“, които Ст. Дечев привежда, за да констатира *„видими изследователски дефицити основно на ИФ на СУ в полето на „съвременната българска история“*. Убедена съм, че една съвсем не малка част от изброените колеги, които Ст. Дечев противопоставя на членовете на научното жури, биха се дистанцирали от тази крайна позиция, изключваща научната толерантност към чуждите мнения и поставяща определени научни подходи в привилегировано положение за сметка на други.

Що се отнася до пространните коментари на Ст. Дечев за другия участник в конкурса, ще отбележа, че те са твърде емоционални и едностранчиви. Обективността на научната критика в тях е заменена от желанието да се уязви спечелилия конкурс и да се внуши, че изборът му е несъстоятелен. Тук ще направя и още едно уточнение. Текстът в сп. „Анамнеза“ изцяло повтаря изложението на Ст. Дечев до журито, което би трябвало да представлява отговор на бележките в рецензиите и становищата, какъвто се изисква от чл. 6 на Правилника на СУ (противно на твърденията му, такива бележки има!). Той бе получен два дни преди заключителното заседание на журито и бе озаглавен „Писмен отговор – възражение относно дейността на научно жури в конкурса за заемане на академичната длъжност „доцент““. В него от етични съображения

критиката (далеч не само научна) на конкурента едва ли има място. Не мога да отмина и твърденията на Ст. Дечев, че е бил *„неравностойно третиран“* още от момента на подаване на документите и по време на целия конкурс. Внимателният и непредубеден читател ще види, че изнесените от самия автор факти опровергават тези оценки.

В написаното от Ст. Дечев в сп. „Анамнеза“ голямо място е отредено на критики и коментари за състава и работата на научното жури. Тъй като те сериозно се разминават с принципите на научната етика, се налага да се дадат известни пояснения и по тази тема. Научното жури е посочено от Катедра „История на България“ на 28 януари 2014 г., гласувано е единодушно от ФС на 18 февруари с.г. и е определено със заповед на ректора РД 38-90/21 февруари 2014 г. Процедурата по неговото определяне и съставът му изпълняват изискванията на чл. 4, ал. 1-4 и чл. 25 от ЗРАС и на чл. 5, ал. 6-7 и чл. 109, ал. 1-2 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Климент Охридски“. Всички участници в него са утвърдени специалисти от ИФ, Института за исторически изследвания – БАН, Новия български университет. Ст. Дечев не оспорва присъствието на онези от тях, които работят в полето на съвременната българска история (проф. дин Владимир Мигев, проф. д-р Евгения Калинова, доц. д-р Илиана Марчева, доц. д-р Наталия Христова). Изразява обаче *„недоумение“* защо в журито не са други колеги от катедрата от същото направление или от направление „Нова история“, намеквайки, че това е някаква манипулация. Едва ли е работа на кандидат в конкурс да определя кой трябва да влиза в журито, а и посочените от него колеги (вкл. ръководителят на катедрата) са присъствали на заседанията на катедра „История на България“ и на ФС, когато е направено и гласувано предложението и можеха да поискат да бъдат

⁸ За научните интереси на членовете на журито от ИФ на СУ представа (макар и непълна) дава Интернет страницата на факултета, както и представянето им в: Исторически факултет 1888-2008. Алманах. С., 2008.

включени или поне да оспорят състава на журито. Както вече бе посочено, журито е утвърдено с ректорска заповед на 21 февруари 2014 г., далеч преди да са подадени документите на кандидатите и да е известно кой ще се явява на конкурса. Когато Ст. Дечев подава своите документи на 24 март 2014 г. (в последния възможен ден и час!), той със сигурност знае какъв е съставът на журито. Ако е имал съмнения в неговата компетентност, логичен е въпросът защо тогава се явява на този конкурс? Нещо повече, Ст. Дечев можеше да се възползва от възможността, която ЗРАС (чл. 30) предвижда за контрол върху върху откритите и неприключили процедури за придобиване на научна степен и заемане на академична длъжност⁹. Вместо това, на 28 март – само четири дни след като е подал документи за участие в конкурса, той изпраща писмо до ректора на Софийския университет и до ръководителя на катедра „История на България“ (и второ писмо на 29 април) с искане на обяснение как е било избрано журито. Отговор Ст. Дечев можеше намери в ЗРАС и Правилника на СУ (идентични текстове за избор на жури има и в Правилника на ЮЗУ, който Ст. Дечев несъмнено познава, тъй като през 2012 г. е спечелил конкурс за „доцент“). Отделен въпрос е, ако двете писма са били предназначени не за отстраняване на процедурни нередности (какви то няма!), а за постигане на друг ефект – например внушения за опорочаване на

⁹ Този контрол принадлежи на министъра на образованието и науката и се осъществява чрез проверки по негова инициатива или по сигнал на заинтересована страна. Сигналът трябва да съдържа името и адреса на подателя, описания на нарушенията по провежданата процедура, както и посочване на доказателствата, които ги подкрепят. Срокът за подаването на сигнала за участници в процедурата е три дни от узнаване на събитието, а за трети лица – 7 дни от публикуване на информацията в ДВ, съответно на интернет страницата. Министърът на образованието и науката назначава проверка и се произнася в 14-дневен срок от получаването на сигнала.

конкурса още от самото начало.

В текста в сп. „Анамнеза“ Ст. Дечев изразява недоумение защо в журито намират място колеги от „Педагогика. Методика на обучението по история“ и „Историография“. Недоумението обаче трябва да е към неговото несъгласие с участието в журито на тримата колеги, още повече, че в изложението си той многократно ще призовава към излизане от „тесните“ исторически рамки. Професорите Красимира Табакова и Марийка Радева са безспорни професионалисти, подготвящи преподаватели по история, вкл. и на университетско равнище и включването им в научни журита в ИФ е практика, доколкото в ЗРАС и Правилника на СУ в изискванията за заемане на академичната длъжност „доцент“ изрично се посочва, че кандидатите се оценяват по редица критерии, свързани с учебната дейност: „а) аудиторни и извънаудиторни занятия – разработване на лекционни курсове; нововъведения в методите на преподаване, осигуряване на занимания в практическа среда извън висшето училище или научната организация; б) публикувани учебни материали – ръководства, сборници и други, разработени от кандидата, или съавторство в издаден учебник или публикуван електронен учебник; в) работа със студенти и докторанти, вкл. съвместна работа със студенти и докторанти в научноизследователски и художественотворчески проекти“. Струва си да напомня, че при избора им е взет предвид и фактът, че конкурсът е обявен след представяне на публикуван хабилитационен труд, посветен на проблемите на образованието, по които М. Радева и Кр. Табакова са специалисти, а предложението на катедра „История на България“ би трябвало да се оцени именно като желание за максимално професионална оценка на тази монография. Що се отнася до включването в журито на доц. д-р Тодор Попнеделев, „недоумението“ на Ст. Дечев е още по-непонятно. Колегата е специалист по

историография (дисциплина в рамките на катедра „История на България“), с хабилитационен труд и с редица публикации в периода на социализма и неизменен член на всички журита за защити на дипломни работи и докторантски изпити за същия период. Би трябвало Ст. Дечев да е доволен от присъствието на историограф в журито, тъй като две от неговите студии, представени за участие в конкурса, имат изцяло историографска насоченост, а самият Дечев чете лекции в ЮЗУ именно по дисциплината „Историография“.

Що се отнася до работата на научното жури, като негов председател мога да потвърдя, че то спази предвидените в ЗРАС и Правилника срокове за провеждане на заседанията си, за представяне на рецензиите и становищата и за изготвяне на мотивираното предложение до ФС. Твърденията на Ст. Дечев, че „още в началото огромното мнозинство от колегията“ било наясно с изхода на конкурса, цитираните от него анонимни коментари, както и абсолютно несъстоятелните и обидни не само за членовете на журито, а и за всички колеги обвинения за някакви „опорни точки“ и „специфични манипулативни похвати“ изобщо не подлежат нито на проверка, нито на някакво сериозно опровергаване.

В края на изложението си Ст. Дечев призовава ФС на ИФ „да не се съобрази с волята на журито, което ще бъде и професионално, и морално решение. Да се надяваме, че в Исторически факултет все още има смислени хора, които да не следват сляпо разгледаните дотук на практика процедурно неиздържани и уронващи най-вече достойнството на ИФ „рецензии“ и „становища“. За да може читателят да направи своята преценка, ще цитирам част от мотивите за единодушния избор в полза на Р. Маринова-Христиди, с които журито запозна ФС на неговото заседание (на 15 юли 2014 г.), проведено три седмици след „Писмения отговор-изложение...“ на Ст. Дечев, изпратен до членовете на журито (и не само до

тях):

„... Журито представя на вниманието на ФС следните мотиви за своето предложение да бъде избрана Румяна Маринова-Христиди пред втория кандидат Стефан Дечев:

I. Мотиви, отнасящи се до учебната дейност:

Редно е да припомним, че конкурс за академична длъжност „доцент“ според ЗРАС (чл. 24, ал.3) се открива, ако може да се осигури съответната преподавателска натовареност, а Правилникът на СУ (чл. 86, ал. 1) позволява на факултетните съвети да определят и „специфични изисквания за заемане на академичните длъжности, отразяващи спецификата на отделните професионални направления“. В този смисъл настоящият конкурс е изрично обявен за целите на преподаването на Съвременна българска история и това е отразено както в документа за преподавателска натовареност, който е приложен към аргументацията за обявяването му, така и в изричното уточнение в обявата за него. Водени именно от тези специфики на конкурса, членовете на журито стигнаха до следните изводи:

1. Румяна Маринова-Христиди преподава съвременна българска история в бакалавърската и магистърската степен в ИФ на СУ „Св. Климент Охридски“ в продължение на близо 10 години след защитата на докторската си дисертация през 2004 г. Тя е подготвен преподавател, с цялостен поглед върху периода от Втората световна война до началото на ХХI век, с познаване на научните публикации за него, както и с изразен стремеж да мотивира студентите да изучават многообразието от документи за този период. Като съставител на четири документални сборника тя има сериозен принос в разширяването на достъпа до доскоро затворени архивни колекции. Нейната езикова подготовка ѝ позволява да води няколко лекционни курса на английски език, което се вписва в процеса на

отваряне на Университета към чуждестранни студенти.

2. Стефан Дечев има близо двадесетгодишен опит като преподавател в Югозападния университет „Неофит Рилски“ в Благоевград и в чужбина. Според приложените документи лекциите му имат много широк диапазон, но кандидатът не е посочил какви теми и периоди от съвременната българска история е преподавал, а в ЮЗУ той е титуляр на четенията не по тази дисциплина, а по нова история и историография. Без да поставя под съмнение качествата на Ст. Дечев като преподавател, журито преценява, че независимо от по-краткия преподавателски път, изминат от Р. Маринова (в случая би трябвало да се има предвид и възрастовата разлика между двамата), тя определено има повече опит в преподаването на съвременната българска история и затова в най-пълна степен отговаря на целите, за които е обявен конкурсът.

II. Мотиви, отнасящи се до научно-изследователската дейност:

Журито изразява своето убеждение, че при всяка периодизация на историческото развитие съществува известна условност и отделните исторически периоди имат предпоставки в предходните, както и проекции в следващите периоди. В този смисъл изследванията по съвременна българска история естествено търсят причинно-следствената връзка със събития от по-ранни години, но акцентът остава върху процесите след Втората световна война. С оглед на спецификата на настоящия конкурс научното жури стигна до следните изводи:

1. Р. Маринова е представила за участие в конкурса 25 публикации след защитата на докторската си дисертация през 2004 г., които не повтарят темата ѝ. Сред тях е хабилитационният ѝ труд – монографията „Висшето образование в България от съветските до болонските реформи“, една книга в съавторство („История на България“ – под печат в Гърция), 19 статии

и студии, публикувани в страната и 4 в чужбина. В рецензиите и становищата на членовете на журито са подчертани редица приноси моменти в публикациите на Р. Маринова. Част от тях се отнасят до първия опит в родната историография да се представи обща картина на пътя, изминат от българското висше образование при социализма и в годините на прехода като важен елемент от политическото и културното развитие на страната и като обект на въздействие на външни фактори. Друга част визира българо-гръцките отношения след Втората световна война в светлината на нови български и гръцки извори, а трета представя все по-успешните занимания на кандидатката с проблемите на еврейската общност в България през Втората световна война и при социализма. Р. Маринова е активен млад участник в научни форуми – 15 международни и 7 национални за относително краткото време между 2006 и януари 2014 г., като темите на нейните научни доклади и съобщения се отнасят до периода на Втората световна война и социализма. За научната стойност на публикациите на кандидатката говори официалната справка, отчитаща 37 библиографски цитирания в страната и в чужбина и в още 23 интернет сайтове.

2. Стефан Дечев участва в конкурса с 13 публикации след защитата на докторската си дисертация през 2004 г., които не повтарят нейната тема. Той няма самостоятелна монография по темата на конкурса, а половината от научните публикации са посветени на твърде далечни периоди 1879-1912; 1877-1918; 80-те и 90-те години на XIX век. В другите публикации кандидатът демонстрира нарастващ интерес към съвременната българска история и безспорни умения да търси интердисциплинарни подходи в изследването, което най-ярко личи в студиите, посветени на националната идентичност, на опитите за „изобретяване на традиции“ и „присвояване“ на символи като шопската салата, бобът и лютите чушки, както и в

обширните историографски студии, разкриващи пътя, изминат от българската историческа наука в периода на социализма при оценката на Стефан Стамболов. Ст. Дечев има сериозно присъствие в международния научен живот: член е на шест международни професионални организации; специализирал е в различни престижни университети; между 1997 и февруари 2014 г. е участвал в 23 международни научни конференции; посочил е 20 цитирания в научни публикации и други споменавания в десетина интернет сайта. Същевременно прави впечатление, че той се изявява най-вече като специалист по нова история: само пет от докладите му пред научните форуми са в някаква степен свързани със съвременната история, а за специализациите и цитиранията не е посочено дали изобщо се отнасят към нея. Както в рецензиите и становищата, така и при обсъждането на заключителното заседание, членовете на журито бяха единодушни във високата си оценка за изследователските качества на Ст. Дечев, но същевременно бяха категорични, че те са проявени най-вече в публикациите за по-ранни периоди и са недостатъчни като брой и проблемен обхват за съвременната българска история. Сравнението между двамата кандидати в това отношение определено е в полза на Р. Маринова-Христиди.

Като оставя настрана факта, че възражения по провеждането на конкурса трябва да бъдат отправяни не към научното жури (и то под формата на отговори на критичните бележки в рецензиите и становищата!), а по реда на предвидения в ЗРАС и Правилника на СУ ред, научното жури изразява категорично несъгласие с крайните и неверни твърдения и обвинения, отправени от Ст. Дечев към неговите членове, към другия кандидат в конкурса, към академичната общност на ИФ и Университета. Журито, което Катедра „История на България“ и ФС на ИФ са посочили като компетентно по темата на конкурса, отговорно, добронамерено,

добросъвестно и в съответствие с изискванията на Закона и Правилника извърши цялостна преценка на кандидатите и без ни най-малко да подценява качествата на доц. д-р Стефан Дечев, единодушно определи гл. ас. д-р Румяна Маринова-Христиди като отговаряща в най-пълна степен на критериите за заемане на академичната длъжност „доцент“ по История на България – Съвременна българска история.“

Ще допълня само, че ФС на ИФ единодушно подкрепи предложението на научното жури и при гласуването нямаше въздържали се и против.